

УВОДНИ ДУМИ

НЕОБХОДИМИ ЛИ СА ПОЛИТИКИ ЗА КУЛТУРА?

Иван Кабаков

Отговорен редактор на броя

Поставянето на подобен въпрос като заглавие на уводна статия в поредния тематичен брой на списание „Публични политики.bg“ има своята (пред)история. Нина Обульен в книгата си „Защо са ни необходими европейски културни политики“ предполага един от възможните отговори, (може би) за да предложи повече аргументи и обяснение на своя избор¹. Нека обаче да поставим изначалния въпрос - необходими ли са политики за култура, за да отворим максимално изследователската оптика за дебата, който протича в съвременните общества относно културната политика, ако трябва да използваме най-популярния и обобщаващ термин за тази дейност. Нейната обществена полезност в повечето от случаите не се поставя под съмнение, но не са малко и гласовете за които тази тема е отворена за дебат.

Тематичният брой на списание „Публични политики.bg“ предлага коментари и анализи на актуални проблеми на културната политика, отнесени към добри практики, използвани преди всичко в рамките на ЕС и в частност в Република България. Обект на изследователски интерес са основните понятия и връзката между култура и политика, както и гражданското участие в културните политики. Фестивалите на изкуствата са обособени като отделна тема, доколкото през последните години е нараснал както техният брой, така и интереса към тях. Необходимостта културните политики да са основани на данни, доказателства и/или изследвания е друга актуална проблематика във връзка дискусиите за т.н. културна статистика, заедно с винаги важната тема за значението на културното наследство като фактор за обществено развитие и възможност за осмисляне на човешкото съществуване.

Непрекъснато променяща се външна среда на политиките за култура изисква нестандартни решения, чието поставяне и обществено обсъждане се превръща в задължителна предпоставка за тяхното осъществяване. В тази връзка тематичния брой предлага разсъждения за отношенията между представителната и партиципативната демокрация, както и за начините чрез които може да се постигне представителност, която не игнорира, а стимулира гражданското участие. Изследванията и образованието в областта на културата също присъстват, макар и индиректно, в тематичния брой, който няма претенция за изчерпателност, представяйки преди всичко проблеми и практики, които най-вероятно ще (пред)определят бъдещето на културата.

Преценката необходими ли са тези изследователски усилия оставяме на вас.

---

¹ Обульен, Н. 2007. Защо са ни необходими европейски културни политики? С., Оксиарт, 2007